

MICKIE KÅSERAR & TYCKER TILL...

Här får du ta del av såväl professionellt tyckande som högst personliga funderingar. Låt dig förvånas, irriteras eller bara roas. **Mickie Gustafson** är legitimerad humanpsykolog. Hon har arbetat med hund-ägarutbildning i drygt 35 år och driver utbildningsföretaget Karisma, www.karisma-utbildning.se.
OBS! Eventuella personer eller hundar på bild har inget samband med artikelinnehållet.

PROBLEMHUNDAR förr och nu

Ibland kan jag lite nostalgiskt minnas mina första stora problemhundsgrupper. Under en helg träffade jag och tränade tillsammans med ungefär 15 hundägare med mer eller mindre (oftast mer) problematiska hundar.

Ni kan säkerligen föreställa er ljudvolymen under de första 30, 40 minuterna. Många av hundarna var aggressiva och få av dem höll inne med sina känslor.

I början av mitt arbete med problemhundar gjorde jag som jag gissar att de flesta gör i början av sin yrkesbana. Jag började i liten skala och i takt med att min kompetens och säkerhet ökade vågade jag också utöka. Så småningom hade den lilla blygsamma skaran på fyra, fem hundar och hundägare vuxit till bortemot femton, sexton (det var ungefär så många jag tyckte mig kunna hinna med under en helg).

Ingen dans på rosor

Det var intensiva helger där praktik blandades med teori och där hundarna ibland kunde uppvisa beteenden som jag nästan aldrig ser i dag. Aggressionerna var aldrig långt borta, stressnivåerna höga och, i sanning, många hundägare var också skeptiska till den här formen av "nymodigheter".

Ändå kom de och de allra mest skeptiska hundägare kunde uttrycka det ungefär så här: inte för att jag tror du kan göra något åt den här och så pekade de på sin hund "men du ska ändå få chansen".

Jo, jag tackar, jag fick chansen att hjälpa dem med deras hund. Nu så här efteråt kan jag tycka att de hade rätt. Det var ju faktiskt för att de gav mig chansen som jag sedan kom att ägna stor del av mina yrkesår åt just detta. Men i rättvisans namn så tror jag också många var glada åt att de gav mig chansen. Det gav resultat och deras hundar blev rehabiliterade.

Metodträning eller utbildning

Men även om resultaten var så påtagliga att det ibland rädde en nästan religiös stämning där alla var "frälsta" och "lycksaliga" över resultatet, så kände jag mig ändå inte helt nöjd. Dels var det tungt att jobba i motvind mot fördomar och att på nåder "få chansen" att göra mitt jobb.

Dels förstod jag ganska snart att resultaten hade kunnat bli ännu bättre om jag hade "fått chansen" att göra en insats på ett tidigare stadium, innan problemen hunnit bli så allvarliga.

Allra helst skulle jag ju vilja möta hundarna innan de ens hade hunnit skaffa sig ett problematiskt beteende. (Och så kom det också att bli så småningom).

Men det kanske allra mest frustrerande var att vid de uppföljningar jag gjorde, cirka en till två månader efter träning, så kvarstod inte riktigt samma resultat.

Även om de allra flesta ansåg att hundarna blivit mycket bättre så tyckte jag inte att de var tillräckligt bra. Trots ett så gott som hundraprocentigt lyckat resultat under vår träning så kvarstod alltså inte "full effekt" efter cirka två månader!

Ville jag se det positivt (till min egen fördel) kunde jag ju säga att träningen fungerade. Men uppenbarligen hade hundarna av olika skäl inte fullföljt träningsprogrammet hemma.

Men jag valde ett annat sätt att se det; en

träning som bara varar under kort tid har inte varit tillräckligt bra. Antingen har hundägaren inte fått de verktyg som behövs, eller också räcker det inte enbart med olika träningsmetoder för att rehabilitera en problemhund.

Så jag sökte nya vägar.

Relationer byggs inte på en dag

Så småningom började jag alltmer fokusera på relationen mellan hund och hundägare. Det spelade ingen roll om det var valpar, unghundar, vuxna hundar eller "fullfjädrade problematiker" – relationen mellan dem och hundägaren var det som fick stå i centrum. Och plötsligt blev resultaten hållbara!

Det är ju egentligen självklart, men det är lätt att stirra sig blind på olika metoder och träningsmodeller och så glömmer vi bort det enkla, det självklara – relationen!

Men det är märkligt nog inte den "enkla" vägen, för det tar tid att bygga en välfungerande och hållbar relation. Ändå är det just den grundplåten där man sedan kan bygga nästan vad som helst på.

De snabba lösningarnas förföriska skimmer

Ändå kan jag ibland med saknad minnas helgerna med alla problematiska hundar som plötsligt blev fromma som lamm. I dag får jag inte längre den omedelbara belöningen av att se fantastiska resultat som uppstår från ena minuten till den andra. Inte heller får jag den fulla beundran som ju sådana resultat ger (och beundran i lagom dos kan faktiskt kännas ganska bra ibland).

Att jobba långsiktigt ger inte samma förföriska effekt. Min belöning blir att veta att hundägarna klarar sig på egen hand. Ju bättre jobb jag gjort, desto mindre beundrar de mig och desto mindre behöver de mig. De kan ju själva!

Jag får helt enkelt nöja mig med att glädjas åt deras framgångar och så får jag väl beundra mig själv. ♦